

לאבא מחן

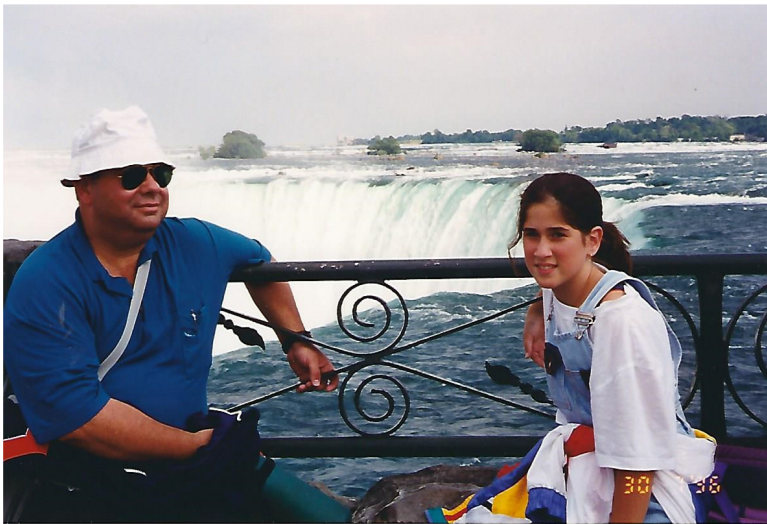
דברים בהלוויה

כשהייתי קטנה, שאלתי את אמא למה אבות אחרים חוזרים אחרי הצהרים הביתה ואבא שלי עובד עד מאוחר, עובד בסופי שבוע ולא נמצא בבית? אימא ענתה לי - ככה זה בקיבוץ, כל אחד עובד לפי יכולתו ומקבל לפי צרכיו.

אבא, איך אפשר לדבר עליך בלי להזכיר את עבודתך, שהייתה חלק חשוב בחייך. מילאת בקיבוץ תפקידים רבים - מניהול הרפת, לתפקיד של גזבר, מנהל מפעל משנקים, רכז המשק של עין השופט ומנהל משקי עמק יזרעאל. בשנים האחרונות חזרת לקיבוץ להיות יושב ראש עסקי. כל תפקיד עשית במסירות, עם השקעה רבה והגעת להישגים רבים. עד הרגעים האחרונים שלך המשכת להשקיע במרץ בעבודתך ודאגת לכל פרט ולכל מינוי בקיבוץ. היה

חשוב לך לקדם אקלים חברתי חיובי בקיבוץ אל מול אתגרים חברתיים כלכליים לדאוג לשכונת האבוקדו ולהורדת המיסוי.

בשבוע שעבר, כשביקרתי אותך בבית חולים והרופאה בישרה שכבר אין יותר מה לעשות, התקשית להאמין. הראית לי מכתב שכתבת למזכירות לגבי רצונותיך, קראת מיילים והמשכת לפגוש בעלי תפקידים - עד שכבר לא הצלחת לדבר.

לפני חצי שנה, כשהרוחות בקיבוץ התלהמו, אמרתי לך ולאמא שאולי תצא לחופש ותתמקד בהחלמה שלך. אמא ואתה הדגשתם את מורכבות התפקיד וחשיבותו לקיבוץ בו נולדת, גדלת, התחנכת וכל כך אהבת. ואמנם, כמו שראינו בכל השנתיים האחרונות, ובמיוחד בחודש האחרון, העבודה גם עזרה לך להתמודד עם הכאב הרב שחשת, ונתנה לך חיים ומשמעות. לצד הזמן הרב שהקדשת לעבודה, יש לי זיכרונות שלנו הולכים יחד בצעדות יערות מנשה, יושבים ביחד על מבחנים בחשבון, אני מבקרת אותך במשרד של משנקים, יושבת איתך ומסתכלת איך אתה עובד, אוכלת עוגייה עם ריבה ומשחקת בדברים שיש לך על השולחן, מכינה איתך צ'יפס בציפסר המקצועי שלך או סתם יושבת איתך על הספה ומפריעה לך לראות כדורגל, או מסתירה לכל הבנים את המסך...

כשקצת יותר גדלתי, הבנתי שתמיד תהיה שם בשבילי. תענה לי לטלפון בכל שעה, גם אם זה להחזיר אותי, בתור מתבגרת, ב-4 בבוקר מהיוגב או מאיזו מסיבה באמצע שום מקום. גם אם זה לשאול שאלה כשאתה באמצע מועצת מנהלים או ישיבה חשובה. תמיד ידעתי שאני יכולה לפנות אליך כשאני צריכה עצה חכמה ואתה תעזור לי לבחור את הדרך. כמובן שהתשובה תמיד הגיעה אחרי פאזזה של שקט וחשיבה, בה בחרת את המילים הנכונות ואת הפתרון האידיאלי. ותודה שעצות אלה הגיעו רק כאשר ביקשתי, כי תמיד נתת לי את החופש

לבחור את הדרך שלי. בחוץ היה קל לראות שאתה אדם רציני, קשוח, אפילו נוקשה לפעמים. אבל בפנים תמיד היה לך לב רחב, עם דאגה ואהבה רבה לבני משפחתך ולכל הסובבים אותך ולקיבוץ.

במלחמת יום כיפור איבדת חברים לנשק איתם שירתת במילואים, בסיירת שריון. נפצעת והספקת לראות את אחיך עמית לפני שנפל במלחמה. כמו במלחמה בסרטן, גם עם האבל, התמודדת בשקט ואף פעם לא שיתפת.

רק לפני שנה, כאשר צפיתי בסדרה "שעת נעילה", הצלחתי טיפה יותר להבין את האימה והתופת של תחילת המלחמה שעברת כשריונר, אך לעולם לא אמרת מילה. אהבת את ימי השנה שעשינו לעמית, לפגוש את חבריו לנשק, את פקודיו, לשמוע עליו, לצחוק מהבדיחות וליהנות מהחיבוק המשפחתי של היחידה.

תמיד אהבת שהנכדים מגיעים לבקר - גם כשהם עושים רעש ובלאגן. קיבלת לחיקך את יוסי, בעלי, כמו בן נוסף - איתו אהבת להתייעץ ולדבר. דווקא איתו הצלחת לעיתים להיפתח ולדבר על הכל.

חיכית לטלפונים מהבנים לשמוע על עסקיהם ועל משפחתם. חיכית לביקורם מחו"ל ותכננת נסיעות אליהם. בתקופת הקורונה חיכית כבר שיגמר הסגר, כדי לבקר את עמית באיידהו ואת גיא בברצלונה. אז גילינו על מחלתך. אמא הייתה שם כל הדרך וטיפלה בך במסירות מטיפול לטיפול, אך תוצאות המלחמה היו ידועות מראש. הצלחת בשנתיים האחרונות

עוד לבלות עם מאי ומתן ולארח אותם בתקופות של סגרים והפגזות, הצלחת ליהנות בקיץ האחרון מהביקור של סופי, הבת של גיא, ומנעמי, הבת של עמית.

זכית להכיר את יולי, התינוקת שלי, וחיכית לביקור באביב של נתי, התינוק של עמית. השבוע עוד הצלחת לבלות עם גיא, שהגיע מברצלונה וצפה איתך במונדיאל ובאסיפת הקיבוץ. גיא היה לצידיך כל רגע בשבוע האחרון, יחד עם אמא, צוות המרפאה המסור וחברים טובים שעזרו ותמכו כל הדרך.

צר לנו שהלכת בטרם עת. היינו רוצים להרוויח אותך עוד קצת... זו אבדה גדולה עבורנו ועבור הקיבוץ שכל כך אהבת. אוהבים אותך, מודים לך על הכל וגם סולחים, יודעים שכוונותיך תמיד היו טובות.

נתגעגע לטלפונים ממך, לחיבוק, לעצה, לנוכחותך. ואתה בדרכך, נפרדת מאיתנו בשקט, במבט ובהרמת גבה. כמו שיובל דיין שרה בשיר שאהבת: "לפעמים לא צריך לדבר, גם בשקט מצאנו מילים".

יש דברים חשובים באמת
זה בסוף בפרטים הקטנים
לפעמים לא צריך לדבר
גם בשקט מצאנו מילים.
יובל דיין

אני יודעת שיש
מלאכים בעולם
מחכים לי בדרך
לא צריך למהר
הכל יסתדר
זה יבוא עם הזמן

חן, בת 9, מראיינת את אבא אהרון עם כניסתו לתפקיד מרכז המשק.
ידיעות צ'ין השופט מס' 11 – 1.4.1994

* איך אתה חושב שיהיה לך?

הרבה עבודה, אבל מעניינת.

* רצית להיות מרכז משק?

לא, אבל הסכמתי אחרי שפנו אלי.

* היית חייב להיות מרכז משק?

לא.

* הייתה לך עוד עבודה אם לא היית מרכז משק?

יש הרבה דברים אחרים שאני יכול לעשות בעין השופט ומחוץ לקיבוץ.

* כמה שנים אתה חושב שתעבוד בעבודה הזו?

3-5 שנים.

* איזו תוכנית יש לך לעבודה?

קודם כל ללמוד את הקיים ולאחר מכן לעשות את הכל יותר טוב..

* מה אתה חושב בקשר לאיכות הסביבה?

חשוב מאד לאיכות הקיום שלנו וגם לבריאותנו.

אני מקווה שהמשפחה שלי תעזור לי למלא את התפקיד כפי שעזרה בעבר.

ראיינה: חן בן חורין